

Η επιθυμία
για τάξη

...είναι επιθυμία
για θάνατο.

Καλοκαίρι '98... Με μουντιάλ, μουντομπάσκετ, rock wave festival στη Φρεατύδα, S-300, εθνικιστικά παραληρήματα του Χριστόδουλου, θερινά τμήματα της βουλής, αστάθεια και πτωτικές τάσεις στα χρηματιστήρια... Κι όμως, κάπου ανάμεσα στις συμπληγάδες των θεαμάτων, των εξουσιαστικών σχεδιασμών και της αφελούς καλοκαιρινής ξενοιασίας, υπήρξε και κάτι διαφορετικό.

Ήταν στα μέσα του Ιούνη, που, με αφορμή το διαγωνισμό του ΑΣΕΠ για την πρόσληψη εκπαιδευτικών (που καταργεί και την επετηρίδα), επίκεντρο την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση του Αρσένη και ουσιαστική αιτία τη μίζερη και εξαθλιωτική πραγματικότητα του "Θαυμαστού Κανιούριου Κόσμου" της παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας, χιλιάδες άνθρωποι (αδιόριστοι εκπαιδευτικοί αλλά και πολλοί άλλοι) συναντήθηκαν έξω από τα εξεταστικά κέντρα, εκδηλώνοντας την έμπρακτη άρνησή τους στους εκουγχρονιστικούς σχεδιασμούς καθυπόταξης της ζωής τους.

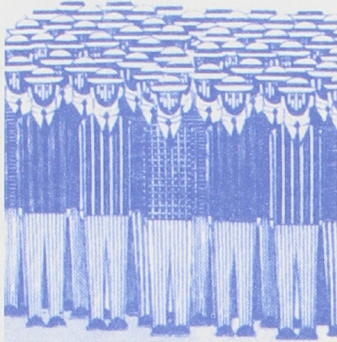
Σε Θεσσαλονίκη, Σέρρες, Κοζάνη, Γιάννενα, Αγρίνιο, Λαμία, Χαλκίδα, Αθήνα, Πάτρα, Ρόδο, Κρήτη, η επιθυμία για αντίσταση μετουσιώθηκε σε μια δυναμική σύγκρουση με τις -σε πλήρη απαρτία και εξάρτηση- κατασταλτικές μονάδες του κράτους.

Το ξέσπασμα της οργής ήρθε να καταστρέψει τις λογικές της ηττοπάθειας και της θυματοποίησης και να υποβιβάσει τα επιμερισμένα αιτήματα σε ψίθυρους ενώ οι καθημερινές συλλήψεις δεν κατόρθωσαν να μεταλλάξουν αυτή την οργή σε φόβο. Τα "γυάλινα λάβαρα" μιας διαχωρισμένης, αυθαίρετης και χειραγωγικής "κεντρικής συντονιστικής επιτροπής του αγώνα" ράγισαν κι αυτά. Κι όταν, σύντομα, έγινε σαφές πως οι μέθοδοι "συμβατικού πολέμου" των αστυνομικών διμοιριών δεν επαρκούσαν, έκαναν την εμφάνισή τους ιδεολογήματα περί υποκινητών, μειοψηφιών και ακροκινούμενων ομάδων αλλά και μια σκληρότερη στάση στην απόδοση κατηγοριών σε συλληφθέντες.

Η αυλαία των γεγονότων ήρθε να πέσει στις 18/6, με συγκέντρωση στην πλατεία Κάνιγγος, εξαιτίας της δολοφονικής επίθεσης σε φοιτητή και εκπαιδευτικούς (συμμέτοχους στις κινητοποιήσεις), στις 16/6, από οργανωμένους φασίστες (στο γνώριμο ρόλο τους, αυτόν της ελληνόψυχης φάλαγγας εκκαθαρίσεων μεταναστών, διαφορετικών, αγωνιστών, για την επαναφορά της εθνο-κρατικής τάξης). Και τις εκεί συμπλοκές με την αστυνομία, τον τραυματισμό διαδηλωτή από πυροβολισμούς αστυνομικού και τη σύλληψή μου (σε μια απόπειρα να επιβεβαιωθεί και το κρατικό ιδεολόγημα περί ακροκινούμενων ομάδων).

Ήταν λοιπόν τον Ιούνιο, που συναντηθήκαμε αρκετοί και διαφορετικοί στους δρόμους γύρω από τα εξεταστικά, μετατρέποντάς τους σε χώρους αντιπαράθεσης με την εξουσία. Κι οι στιγμές αυτές είχαν την ιδιαίτερη ζωντάνια και σημασία τους.

Οσοί, κάθε έπαρση και θριαμβολογία, σχετικά με τα γεγονότα εκείνων των ημερών, περιττεύουν. Η μερική αμφοιβήτηση της κυριαρχίας, η αναιμική αυτοοργάνωση, η έλλειψη (αυτο)κριτικής για τον εξουσιαστικό ρόλο του καθηγητή μέσα στο εκπαιδευτικό σύστημα και η συνακόλουθη απουσία της μαθητικής νεολαίας, που δεν έβρισκε μάλλον το λόγο να βρεθεί στο πλάι των αυριανών βαθμονόμων της, αποτέλεσαν αξιοσημείωτες αντιφάσεις και προβλήματα αυτού του αγώνα και συντέλεσαν, σε μεγάλο βαθμό, στην αδυναμία συνέχισής του.

Εκεί, στα εξεταστικά, στους δρόμους, στα δικαστήρια και στις συγκεντρώσεις του Ιούνη, βρέθηκα κι εγώ, ανάμεσα στους τόσους άλλους εγώ.

Η κίνησή μου αυτή βέβαια, ως αναρχικός (δηλαδή φορέας μιας συγκεκριμένης κοινωνικής αντίληψης για την αυτοοργάνωση και την αλληλεγγύη με ανατρεπτική δράση και προοπτικές), δεν είχε για αφετηρία της τη συμπαρατάξη μου με συντεχνιακά αιτήματα εξασφάλισης ενός διορισμού, ενός μισθού, μιας θέσης σε έναν ψεύτικο ήλιο αλλά την έμπρακτη αλληλεγγύη μου σε ανθρώπους που ξεπέρασαν τα όρια της απλής διαμαρτυρίας και διεκδίκησης, μετατρέποντας τον αγώνα τους σε σύγκρουση με την κρατική επιβολή. Κι ήταν ακριβώς αυτό, που θέλησε να μου ξεπληρώσει το κράτος με τις βαρύτερες κατηγορίες που μου απέδωσε, μετά τη σύλληψή μου, στις 18/6, στην πλατεία Κάνιγγος.

Μάλιστα, "μεριμνώντας" ιδιαίτερα για την υπόθεση ενός αναρχικού συλληφθέντα, προχώρησε και παραπέρα. Μετά την έκδοση βουλεύματος, στα τέλη Ιούλη και εντάλματος σύλληψής μου, στα τέλη Σεπτεμβρίου, με προφυλάκισε, στις 18/11/98.

Η τακτική, βέβαια, της τρομοκρατίας με την ποινικοποίηση των κοινωνικών αγώνων, τις συλλήψεις, τις ομηρίες αγωνιστών, τις δίκες και τις καταδίκες, δεν είναι κάτι πρωτοφανές. Χαρακτηρίζει κάθε στιγμή όξυνσης του κοινωνικού-ταξικού πολέμου, στοχεύοντας στην παραδειγματική τιμωρία όσων συλλαμβάνονται και στο συνακόλουθο εκφοβισμό όσων δε δείχνουν διατεθειμένοι να συναινέσουν στην εξαθλίωση και στην υποταγή τους.

Όσο, τουλάχιστον όμως, αφορά εμένα, ας μην τρέφουν οι διώκτες μου την παραμικρή ελπίδα ότι με έχουν οδηγήσει στην όποιου είδους απόγνωση ή αμφιταλάντευση.

Η συμμετοχή μου, τόσο στα γεγονότα του Ιούνη όσο και σε άλλες εορτές κοινωνικής αντίστασης, σε εξεγέρσεις στο κέντρο της μητρόπολης, σε αγώνες τοπικών κοινωνιών, σε καταλήψεις αλληλεγγύης σε φυλακισμένους αγωνιστές και απεργούς πείνας,

σε συλλογικά αντιεραρχικά εγχειρήματα καθημερινής παρέμβασης και δράσης στις γειτονιές της Αθήνας και του Πειραιά, δεν χαρακτηρίζεται από κάτι το τυχαίο ή το ευκαιριακό. Είναι αποτέλεσμα συνειδητών επιλογών στο πεδίο της ζωής.

Επιλογών που πηγάζουν από...

...Την επιθυμία για συνάντηση με τη ζωντάνια και την ορμή των ανθρώπων που βγαίνουν στο δρόμο οπλισμένοι με την αυτοπεποίθηση του ταξικού τους δίκιου.

...Την κατανόηση της θέσης του "άλλου" και την απόπειρα καταστροφής των πλαστών κοινωνικών διαχωρισμών.

...Τη θέληση για εκτροπή μιας γελοίας και ασφυκτικής καθημερινότητας, χαμένων σχολικών εξάωρων, ποινολόγιων και αποβολών... ασκήσεων ύφους στο σαλόνι και απαγορεύσεων εξόδου από το σπίτι... "χρυσής ευκαιρίας", κάρτας εργασίας και οχτάωρου κάτεργου... τηλεοπτικής χαύνωσης και "πυρετού" του σαββατόβραδου... μόδας και life style... κάθε είδους πρέζας.

...Την άρνηση της παθητικότητας, της εξατομίκευσης, της ιδιοτέλειας, της χειραγωγησης, της διαμεσολάβησης, της ιεραρχίας, της θεσμικής αλλοτρίωσης, της κυριαρχίας του κράτους.

...Το όραμα για μια κοινωνία ελευθερίας, ισότητας, αυτοοργάνωσης, αλληλεγγύης.

Κι αυτές οι επιλογές, συναντούν τον εαυτό τους και στο παρόν (στη συνθήκη ομηρίας μου), μέσα από την ακλόνητη θέλησή μου για αντίσταση και αξιοπρέπεια.

Σήμερα, πέντε μήνες μετά -και με τους καπνούς από τις φωτιές και τα δακρυγόνα του Ιούνη να έχουν από καιρό πια κοπάσει- η επίθεση εναντίον της κοινωνίας, η επίθεση εναντίον μας, συνεχίζεται.

Η φιλοσοφία της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης αποζητά, τώρα, την πραγμάτωσή της μέσα στις σχολικές αίθουσες, με τη διαρκή αξιολόγηση, τους διαχωρισμούς, τους αποκλεισμούς, την εξατομίκευση, τη ρουφιανιά, το γλύψιμο και την υποταγή, στην προοπτική δημιουργίας του νέου τύπου εργαζόμενου, του νέου μοντέλου υπηκόου. Ενώ τα βέλη της αναδιάρθρωσης και του εκσυγχρονισμού εξακοντίζονται, με μεγαλύτερη ένταση, προς όλα τα σημεία του κοινωνικού σώματος, για την εδραίωση της

παγκοσμιοποιημένης κυριαρχίας, με οικονομική λεηλασία, εντατικοποίηση και ελαστικοποίηση της εργασίας, πολλαπλούς κοινωνικούς αποκλεισμούς, ενδυνάμωση του κρατικού μηχανισμού μέσα από την αποκέντρωσή του, περιστολή των ατομικών και κοινωνικών ελευθεριών, ηλεκτρονικό φακέλωμα, επάνδρωση των μηχανισμών καταστολής, αναβάθμιση του ρόλου της αστικής δικαιοσύνης, ανέγερση νέων ιδρυμάτων εγκλεισμού.

Σε αυτόν τον κηρυγμένο πόλεμο, καμιά ανακωχή από την πλευρά μας. Με όπλα μας τη συνείδηση, την ιστορική γνώση, την κριτική, την αλληλεγγύη, την αυτενέργεια και την επιθυμία για μια ζωή χωρίς αφέντες και υποτακτικούς, να προχωρήσουμε στην περαιτέρω ανάπτυξη του αγώνα ενάντια στην καταπίεση και στην εκμετάλλευση, ενάντια στους εξουσιαστικούς σχεδιασμούς. Η ιστορία δε γράφεται χωρίς εμάς. Οι δρόμοι μας περιμένουν...

Ρήξη με ό,τι κατακερματίζει, αλλοτριώνει, καθυποτάσσει και δυναστεύει τη ζωή μας.

Αυτοοργάνωση της καθημερινότητας και των αντιστάσεών μας.

Αλληλεγγύη στους διωκόμενους αγωνιστές
και όλους όσους ορθώνουν το ανάστημά τους απέναντι στην
εξουσία.

Λευτεριά στον αναρχικό κοινωνικό αγωνιστή Νίκο Μαζιώτη,
λευτεριά σε όλους μας.

Κώστας Μητροπέτρος
23/11/98

Β' πτέρυγα
φυλακών Κορυδαλλού